

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/17/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512010741
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Jarábek
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2512010741.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Jarábka a sudcov JUDr. Pavla Sládka a JUDr. Ivana Ilavského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. marca 2013, v trestnej veci osoby vystupujúcej pod meno V. G. B., pre obzvlášť závažný zločin neodvolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 172 odsek 1 písmeno a/, písmeno d/, odsek 2 písmeno e/ Trestného zákona, prejednal odvolanie, ktoré si obžalovaný podal proti rozsudku Okresného súdu v Piešťanoch sp.zn. 2T/115/2012 zo dňa 7.1.2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného V. G. B. sa z a m i e -
t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný V. G. B. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu neodvolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 172 odsek 1 písmeno a/, písmeno d/, odsek 2 písmeno e/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

spoločne s ďalšími doteraz nezistenými páchatelmi, od presne nezistenej doby do 15.15 hod. dňa 16.02.2012, v meste G., na ulici L. P., v administratívnej budove so súpisným číslom XXXX a technickom sklade so súpisným číslom XXXX, ktoré sa nachádzajú na pozemku s číslom parcely 2771/2 a 2771/3, zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. G., ktorých vlastníkom je A. A. rod. D., za použitia rôznych technických zariadení pestoval a následne prechovával rastliny rodu Cannabis a to konkrétne 88 ks rastlín o výške 40-55 cm s celkovou hmotnosťou po vysušení 352,70g s priemerným obsahom THC 2,7 % hmotnostných, 40 ks rastlín o výške 35-40 cm s celkovou hmotnosťou po vysušení 259,35 g s priemerným obsahom THC 2,6 % hmotnostných, 343 ks rastlín (sadenice) o výške 10 cm s celkovou hmotnosťou po vysušení 3,599 g, 135 ks rastlín o výške 40-50 cm s celkovou hmotnosťou po vysušení 503,29 g s priemerným obsahom THC 2,0 % hmotnostných a sušené konope s hmotnosťou 437,01 g s priemerným obsahom THC 12,3 % hmotnostných, ktoré množstvo zodpovedá minimálne 14.723 obvykle jednorazovým dávkam drogy s celkovou hodnotou najmenej 25.029,10,- eur, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle Zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to mu bol

Podľa § 172 odsek 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 65 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona mu bol tiež uložený trest vyhostenia na dobu 10 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne. Je toho názoru, že bol uznaný za vinného, hoci na potvrdenie jeho viny neexistoval žiadny priamy dôkaz o tom, že by vyrobil drogu, alebo že by túto prechovával. Na obe tieto konania je totiž nevyhnutný úmysel a jednoznačne vedomosť o tom, že sa páchatel takéhoto konania dopúšťa.

Vo vzťahu k obžalovanému totiž súd dokázal len to, že sa nachádzal v administratívnej budove v G., na ulici L. P. so súpisným číslom XXXX, kde v technickom sklade so súpisným číslom XXXX na tej istej ulici bola zaistená droga, podrobne opísaná v obžalobe. Nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by sa zdržiaval v častiach budovy, resp. v budove technického skladu, v ktorom boli nájdené drogy. Rovnako nebolo preukázané žiadnym spôsobom, že by v týchto častiach budovy predtým vôbec bol. Rovnako tak nebolo preukázané, že by disponoval s kľúčmi od uvedených priestorov. Svedkovia jednoznačne potvrdili, že tieto priestory si neprenajal, nájomné za ne neplatil, stavebné úpravy za účelom prispôsobenia priestoru na výrobu drog si neobjednal a ani za vykonanie takýchto úprav nezaplatil. Jediná skutočnosť, ktorú je možné považovať za preukázanú je, že po nezistenú dobu v rozpätí niekoľko hodín sa nachádzal v administratívnej budove uvedeného čísla. Napriek tomu okresný súd jednoznačne mal vinu z jeho strany za preukázanú. Pritom pravdepodobnosť o tom, že o tejto droge vedel, prípadne mohol s ňou disponovať je rovnaká, ako že o tejto vedel svedok X. I., ktorý predmetné priestory dal do podnájmu osobám vietnamskej národnosti. Rovnako pravdepodobnosť, že on o tejto droge vedel, je taká istá, ako pravdepodobnosť, že o pestovaní drogy vedel svedok J. A., ktorý zabezpečil priestory do nájmu osobám vietnamského pôvodu, ktorý vykonal stavebné úpravy za účelom prispôsobenia priestoru na pestovanie drogy.

Z vyššie uvedených zistení je zrejmé, že dôkazy, ktoré boli zaistené proti jeho osobe sú len nepriame a prokuratúra, rovnako aj súd pri svojom rozhodovaní porušujú zásadu prezumpcie neviny, keďže jeho vinu predpokladajú len na základe skutočnosti, že v čase prehliadky nebytových priestorov nachádzal sa v časti budovy, v ktorej bola zaistená droga.

Na základe týchto skutočností považuje jeho vinu za nepreukázanú, a preto navrhol, aby krajský súd odvolaním napadnuté rozhodnutie zmenil a jeho spod obžaloby oslobodil.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu, predmetom ktorého bolo rozhodnúť o odvolaní obžalovaného, zástupca krajskej prokuratúry navrhol jeho odvolanie zamietnuť ako nedôvodné s tým, že rozsudok súdu I. stupňa považuje za správny a zákonný.

Krajský súd ako súd odvolací, primárne konštatoval prípustnosť odvolania a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 odsek 1 alebo odsek 3 Trestného poriadku, a preto podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie odvolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom I. stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 odsek 10 Trestného poriadku a tieto okresný súd správne vyhodnotil individuálne i v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odsek 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenie súdom I. stupňa považuje krajský súd za správne a zodpovedajúce dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal okresný súd na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá bola na obžalovaného podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj dostatočne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktoré mu z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

Aj pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a na uplatnenie práva obžalovaného na obhajobu. Pred súdom I. stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy spôsobom, ktorý nepostráda žiadnu logiku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku, v intenciách ustanovenia § 168 odsek 1 Trestného poriadku, súd I. stupňa dostatočným spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a napokon tiež, akými úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného. Okresný súd vo svojom rozhodnutí jasne odôvodnil, o ktoré dôkazy sa oprel, vyhodnotil dôkaznú situáciu, podrobne ju rozobral a s týmito závermi okresného súdu sa stotožňuje aj odvolací súd.

Krajský súd si teda osvojuje skutkové závery I. stupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku bez potreby opakovania rovnakých právnych úvah.

Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok opísaný v napadnutom rozsudku sa stal a vedome ho spáchal obžalovaný spôsobom, ktorý je v ňom popísaný. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so skutkovým stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickej dobe prechovával predmetné drogy.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného uvedené jednak v jeho samotnom odvolaní, ale aj pokiaľ ide o jeho námietky obsiahnuté v jednotlivých jeho výpovediach, ide v podstate len o predchádzajúce stanoviská vo vzťahu k vlastnej vine.

Krajský súd považuje k veci za potrebné doplniť, že aj podľa jeho názoru obrana ako ju vzniesol obžalovaný je nepresvedčivá, nelogická a ako taká neakceptovateľná.

Je nesporným faktom, že v čase zásahu policajných zložiek v priestoroch, kde bola predmetná droga pestovaná sa nachádzal výlučne obžalovaný, a to v spodnom prádle a za situácie, ktorá nedovoľuje prijať jeho obhajobu, že v predmetných priestoroch sa za okolností ako ich opisoval vo svojich výpovediach zdržiaval približne 15 minút.

Jeho obhajobné námietky obsahujú celý rad nezrovnalostí, ktoré nedávajú žiadny logický výklad. Absolútne za nelogické považuje krajský súd už napríklad tvrdenie obžalovaného, že na Slovensko pricestoval za účelom zapožičania si peňazí, ktoré v priebehu konania špecifikoval asi tak, že na Slovensku mu mala byť zapožičaná suma 1.000,-- Eur.

Rovnako tak nepresvedčivé je jeho tvrdenie, že tieto peniaze potreboval doložiť za účelom rozbehnutia reštaurácie v Meste Tábor.

Obžalovaný sám nevedel uviesť, kde vôbec má predmetnú reštauráciu prevádzkovať, nevedel vysvetliť v akom stave sú prípravy na túto prevádzku, na aké konkrétne výdavky predmetnú peňažnú sumu potreboval, pokiaľ mal v Čechách celý rad známych osôb ako sám uvádza. Mal možnosť prípadne si tieto peniaze zaobstarat', nemusel za tým účelom cestovať až na Slovensko. Jeho obhajoba v tom smere, že do týchto priestorov ho za okolností ako to popisoval vo svojich výpovediach doviedla osoba ženského pohlavia prezývaná ako pani P., aj táto obhajoba je nevierohodná. Pokiaľ totiž potreboval peniaze a táto osoba mu tie peniaze sľúbila, potom zostáva nezodpovedanou otázkou, prečo mu tieto peniaze neodovzdala rovno na Hlavnej stanici v Bratislave po vystúpení z vlaku, ale ho naložila do vozidla a cestovala s ním až do G., kde ho nechala prakticky bezdôvodne osamoteného v priestoroch, kde bola pestovaná predmetná droga.

Rovnako tak treba jeho obhajobu o tom, že v uvedených priestoroch sa bez vlastného pričinenia nachádzal asi 15 minút nelogická aj s ohľadom na tie skutočnosti, že pri ohliadke predmetných priestorov disponoval obžalovaný vakom, ktorý obsahoval náhradné prádlo, množstvo kozmetiky a podobných vecí, ktoré sú špecifikované v zázname o jeho zadržaní.

Je nesporné, že zariadenie, ktoré slúžilo na pestovanie marihuany musel niekto obsluhovať. Jedinou osobou, ktorá sa v týchto priestoroch nachádzala bol práve obžalovaný. Je potom správny názor

okresného súdu vyslovený v odsudzujúcom rozsudku, že to bol obžalovaný, ktorý sa podieľal na pestovaní tejto marihuany, aj keď je nepochybné, že organizátori celého tohto protiprávneho a protizákonného konania boli neznáme osoby, ktoré sa doteraz nepodarilo identifikovať.

Krajský súd preto nemá žiadne pochybnosti o vine obžalovaného, pretože jeho tvrdenia o tom, že v uvedených priestoroch sa zdržiaval za okolností ako ich opisoval vo svojich výpovediach len po krátku dobu nie je možné akceptovať.

Z týchto dôvodov potom krajský súd mal taktiež vinu obžalovaného v dostatočnej miere za preukázanú.

Okresný súd nepochybil ani pri právnej kvalifikácii konania obžalovaného, ktorá zodpovedá skutkovému zneniu obsiahnutého v napadnutom rozsudku.

Krajský súd je toho názoru, že okresný súd postupoval zákonným spôsobom aj pri ukladaní trestu obžalovanému. Trest ukladaný obžalovanému v trvaní 10 rokov v zmysle trestnej sadzby uvedenej v § 172 odsek 2 Trestného zákona je trestom prakticky na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, a teda ide o trest, ktorý vystihuje typovú nebezpečnosť jeho konania. Krajský súd je toho názoru, že tento trest zodpovedá požiadavkám individuálnej i generálnej prevencie a súčasne krajský súd konštatuje, že dôvod pre iný výrok o treste by ani nemal zákonný podklad hlavne v tom smere, pokiaľ by sa obžalovaný domáhal uloženia trestu pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu.

Správne bol obžalovaný pre svoje konanie zaradený na výkon trestu podľa § 48 odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, aj tento výrok zodpovedá zákonu.

Pokiaľ okresný súd podľa § 65 odsek 1 a odsek 3 Trestného zákona obžalovanému uložil trest vyhostenia na dobu 10 rokov, tento výrok taktiež treba považovať za správny a zákonný, pretože až do tohto okamihu v podstate sa obžalovaný zdržiaval na území Slovenskej republiky aj Českej republiky bez právneho dôvodu.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že toto nie je dôvodné.

Krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, a preto rozhodol o jeho odvolaní tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.